

Kovář

Pavel Helan

Kovej, kovej kováři,
neboj se, že ublížíš.
Ukovej mi na duši
ze železa mříž.

Někdy bývá smutno mi,
že jsme na to sám
a někdy už zdá se mi,
že jsem spočítán.

Jako by mi někdo sáhl na duši
a oblékl ji do šatů, co jí vůbec nesluší,
co všechno nechtěl jsem nést,
kde je to rozcestí, co neměl jsem splést?

Kovej, kovej kováři,
neboj se, že ublížíš.
Ukovej mi na duši
ze železa mříž.

Možná, že je černá,
možná, že je bílá,
okovej mou duši,
ať je mi věrná.

Kde je to rozcestí, co neměl jsem splést?
Kde jen se zachytit a jak se nechat vést?
Zní to tak sladce, a nejde to hladce.

Ve stínu křídel tvých mi zpívaly sbory,
nevěděl jsem, že půjdu až za vrchol hory,
chtěl bych se jen nechat na chvíli nést...

Co všechno nechtěl jsem nést,
kde je to rozcestí, co neměl jsem splést?
Kde jsou ty vody, ke kterým mě vodiš?

Kde je to rozcestí, co neměl jsem splést?
Kde jen se zachytit a jak se nechat vést?
Zní to tak sladce, a nejde to hladce.

Ve stínu křídel tvých mi zpívaly sbory,
nevěděl jsem, že půjdu až za vrchol hory,
chtěl bych se jen nechat na chvíli nést...

Že líp mi padnou šaty
a k šatům zase jméno,
„I am the walrus“ zpíval John Lennon,
„Vykopej ty zrůdy“ říkaj Wanastowi Vjegy,
ale já bych si dal ještě aspoň deci...